

som den hidtil var, og mod Sædvane — med mere Held, end jeg ellers kan rose mig af — havde jeg her det Held at føre det igennem her i Tinget som Ordfører for Udvalgets Flertal.

Saa stod denne Sag hen, jeg tror indtil 1889. Da kom det andet fattigste Indhug paa Afgiften, der bestod i, at man vilde ophæve Afgiften for Udførselen, saaledes at alle de udførte Varer skulde være fri for at bære nogen Skibsafgift, hvad der vilde afstaafe henimod Halvdelen af Afgiften. Man begrundede det navnlig derved, hvad der ogsaa fandt Bifald, at der virkede Skibsafgiften som en Art Udførselstold. Uagtet jeg gjorde gældende, at vi Landbrugere i alt Fald ikke vilde faa vore Fragter nedsatte — den Gang var der en livlig Udførsel til England af levende Kreaturer, Faar og Svin — at vi ikke vilde faa Nedsættelse paa Udførselen af en Stud eller et Svin, at Ophævelsen altsaa kun var en Foræring til vedkommende Dampskibsselskab, gif den dog igennem. Der mistede vi igen 6—700,000 Kr. i aarlig Indtægt. Men lidt efter lidt højnede desuagtet denne Skibsafgift sig, saa vi kom op til henimod en Million i aarlig Indtægt. — Saa kom imidlertid Frihavnsbevægelsen, og under Frihavnsbegejstringen vedtog man at lade hele Skibsafgiften falde. I Frihavnsloven var der en Paragraf, hvorefter Skibsafgiften bortfaldt ved denne Lovs Emanation. Her maatte jeg strække Baabnene over for denne stærke Bevægelse. Men endnu i sidste Øjeblik gjorde jeg gældende, at da det alene var Frihavnen, der begrundede, at man skulde gaa til Skibsafgiftens Afstæffelse, maatte det være tilstrækkeligt, at man gif dertil, naar Frihavnen blev aabnet. Jeg fik den daværende højt ærede Finansministers og Konseilspræsidents Støtte; det gennemførtes i Tinget, og Lovet fik dog derved nogle Millioner ind paa den allersidste Rejse, uagtet man ganske vist fra Indenrigsministeriets Side skyndte sig med at aabne Frihavnen, længe før den var færdig, og med denne officielle Abning bortfaldt Afgiften.

Skibsafgiften har altid tidligere været fremhævet som den fordømmeligste Skat, som den mest uretsfærdige og irrationelle Skat, der lagde store Baand paa et saa smukt, godt og sundt Erhverv, som vor Skibsfaart. Men nu her man, hvad dette Erhverv siger om Skibsafgiften. Jeg kommer derved til den væsentligste Grund til, at jeg i denne Sag har taget Ordet. Det er ikke saa meget stet for at begrunde min Afstemning, thi den vil blive saaledes, som jeg begyndte med at sige. Af Hensyn til de

Lettelser, der gives Sejlskibene, vil jeg ikke stemme mod Lovforslaget, og af Hensyn til den Forhøjelse, man vil lægge paa Dampskibene, vil jeg ikke stemme for det, men jeg har taget Ordet for her at faa Lejlighed til at henstille til den høje Regerings Overvejelse, da dette store og gode Erhverv har udtalt sig saaledes, som det har, dels direkte til os, dels indirekte gennem Pressen, om der da ikke var Grund til af Hensyn til deres Dnsse at ombytte Konsulatafgiften med den gamle Skibsafgift, thi det vilde uægtelig være et godt Bytte for Statskassen at faa Skibsafgiftens Paalydende med 1 Million i Stedet for det Beløb, som Konsulatafgiften indbringer. Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig at fremsette.

Carstensen: Naar jeg tillader mig at tage Ordet for nogle ganske faa Bemærkninger, er det selvfølgelig fremkaldt af den Udtalelse, der fremsat fra den første ærede Taler om min Kollega fra Kjøbenhavns (Knudsen) og mit Standpunkt over for dette Forslag. — Det ærede Medlem bemærkede meget rigtigt, at der var noget platonisk i at erklære sin Sympati for en Tante, som er uigennemførlig, og det kan derfor nærmest se ud, som om vi havde gjort rettest i at tie. Det giver jeg det ærede Medlem fuldstændig Medhold i. Men naar vi begge udtalte os saaledes — det tror jeg at kunne sige paa min Kjøbenhavnske Kollegas Begne, skønt jeg ikke har konfereret med ham, ligesom paa mine egne Begne — var det for stadig at minde om, at der var noget uheldigt og ulykkeligt i de Forhold, hvorunder Sejlskibene og Dampskibene arbejde. Man maa her erindre, at Statskassen ved at tage nogle faa Tusind Kr. ind har vakt stor Misfornøjelse, medens den ved ikke at tage dem vilde have vakt Tilfredshed. Hvad jeg navnlig pointerede — jeg ved, at jeg fremhævede det, sidst jeg talte, men jeg skal gentage det her — det er dette, at Misfornøjelsen vattes paa Grund af de uheldige Tidsperioder, der ere blevne valgte. Havde man udsat Indførelsen af British Rule, til man forelagde dette Forslag, havde det staaet indlysende og klart for alle, at man forlangte Erstatning for det, man gav. Man gav lidt mere ved Indførelsen af det britiske System, end man tog ved Forhøjelsen af Konsulatafgiften. Man vilde saaledes have givet Dampskibsfarten en meget ringe Gave, men dog en Gave; derover kunde den ikke have klaget. Men Fejlen ligger deri, at man vedtog British Rule i April i Fjor, og nu kommer man og siger: Det gav vi